

[Jørgen Jørgensen.]

men det gav Anledning til, at man ved Love af 1934, 1936, 1937 og 1938 traf Foranstaltninger, der skulde afbøde de værste Virkninger heraf.

Jeg er i det store og hele enig med det ærede Medlem Hr. Jens Jensen; naar han siger, at Loven er af meget ringe Værdi, set i Forhold til det store Beløb, der nu udbetales til offentlige Arbejder. Hvis denne Lov skal kunne bruges af Kommunerne, maa den gøres meget mere smidig. Det er, for at sige det mildt, en Lov, der skal behandles med megen Behændighed, baade naar man vil planlægge Arbejdet, naar man vil have det godkendt, og ikke mindst naar man vil have det udført. Det former sig mange Gange saadan, at det kan være rigtigt med de 36 Timer pr. Uge, men jeg mener nu ikke, det skulde kræves saa absolut; mange Gange gaar Arbejdet i Staa paa Grund af Vejret eller af andre Aarsager, og hvordan faar man saa det Forhold udlignet? Det er Ting, som jeg i hvert Fald personlig ved kan volde nogen Vanskelighed. Det er klart, at i Tider som disse, hvor vi spejder efter enhver Form for Iværksættelse af Arbejde, kan man ikke afvise, hvad der gøres fra det offentliges Side for at fremskaffe Arbejdsmuligheder. Naar 135 Kommuner tilsammen ikke har anmeldt mere end smaat 400 000 Kr. til Refusion, kan man imidlertid gaa ud fra, at hele Beløbet sikkert ikke kan være gaaet op i mere end 1/2 Mill. Kr. eller saadan noget, og det er, set i Forhold til blot en forholdsvis stor Provinsbykommunes Udgifter paa dette Omraade, et meget lille Beløb.

Det er endvidere et Spørgsmaal, om man ikke paa en eller anden Maade skulde søge at samle hele den Lovgivning, der drejer sig om Beskæftigelse ved offentlige Foranstaltninger og Tilskud; der er jo ingen Tvivl om, at der er Folk, som ikke kender alle de mange forskellige Former for Tilskud, der kan gives til Igangsættelse af offentlige Arbejder. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om vi stadig væk skal fortsætte med at lokke med Tilskud. Er det mon ikke saadan, at vi alle sammen efterhaanden er ved at faa den Opfattelse, at det er de andre, der betaler, og at vi glemmer, at til syvende og sidst er de andre alligevel os selv?

Jeg skal i øvrigt ikke sige andet om Lovforslaget paa det nuværende Tidspunkt, end at jeg gerne vil give Tilslutning til den Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. Jens Jensen fremsatte om Muligheden for at se paa Lovforslaget i et Udvalg, idet mit

Parti har nøjagtig den samme Indstilling, nemlig at det gælder om at udnytte alle de Arbejdsmuligheder, der overhovedet er. Men jeg tror ikke, det gør saa forfærdelig stor en Forskel, hvad enten man har en Lov af denne Karakter eller ej, naar den dog er lavet saadan, at Kommunerne, fordi de bindes alt for stærkt, paa mange Maader vægrer sig ved at give sig i Kast med de Opgaver, som muligvis kunde komme ind under Lovens Bestemmelser.

Oluf Johansen: Mit Parti kan tiltræde det foreliggende Lovforslag. Jeg hører nu af de Bemærkninger, som er blevet fremført af de to sidste ærede Ordførere, at man ønsker Lovforslaget i et Udvalg, for at man nøjere kan drøfte Enkeltheder, selvfølgelig ikke blot Enkeltheder vedrørende Lovforslaget i al Almindelighed, men ogsaa Enkeltheder vedrørende Lovens Administration, Smidighed og den Slags Ting. Jeg skal paa mit Partis Vegne udtale, at vi vil medvirke til en Udvalgsbehandling af det foreliggende Lovforslag, idet jeg dog mener, at det ikke er mere uoverskueligt, end at man, selv om man gaar til en saadan, kan give det en hurtig Gang igennem Rigsdagen.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne takke for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget fra Ordførerne for de to Regeringspartier. Det ærede Medlem Hr. Jens Jensens Ønske om, at Kommunerne skal være frit stillede med Hensyn til Fastsættelse, dels af Arbejdstiden, dels af Arbejdslønnen, vil jeg ikke kunne medvirke til. Paa saa mange Omraader har man i dette Land gennem Aarene netop bestræbt sig for at stille Landets Borgere nogenlunde lige. Jeg skal blot minde om, at man gik bort fra den gamle Alderdomsforsørgelseslovgivning, der efterhaanden udartede til det rent urimelige, saa at de, der boede paa den ene Side af Landevejen, fik en helt anden Forsørgelse end de, der boede paa den anden Side. Saa længe den Lov, der her foreslaas fornyet, var undergivet Sogneraadens Beslutning netop paa dette Omraade, forekom der ogsaa fra Sogn til Sogn en ganske urimelig Forskellighed i Behandlingen af Landets Borgere under i øvrigt lige Vilkaar. Det kan ingen af os i det lange Løb være tjent med, og derfor vil jeg ikke kunne imødekomme det Ønske, som det ærede Medlem fremsatte paa dette Omraade.

Om der maaske kan være et og andet at rette ved Administrationen, ved jeg ikke.